

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία 8, —
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία 10, —
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3, —

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἡρακλῆς ἐσήκωσεν τὸ ρόπαλον καὶ ἐσκότωσεν τὸν σκύλον. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν βοσκόν, τὸν ὁποῖον ἐπίσης ἐσκότωσεν. Ἀπέμεινεν ὁ Γηρύωνης. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐξήγγησεν, ὅτι ἐστάλη νὰ εὕρῃ τὰ βώδια καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τοῦ τὰ πάρῃ. Ὁ Γηρύωνης ὠρίσθη καὶ ἐπρόκάλεσε τὸν Ἡρακλῆν εἰς μονομα-

δυσκολίας. Ἀλλ' ἐκεῖ, ὁ Ἡρακλῆς ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ τρομερὰ ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς χώρας, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τοῦ κλέψουν τὰ βώδια του.

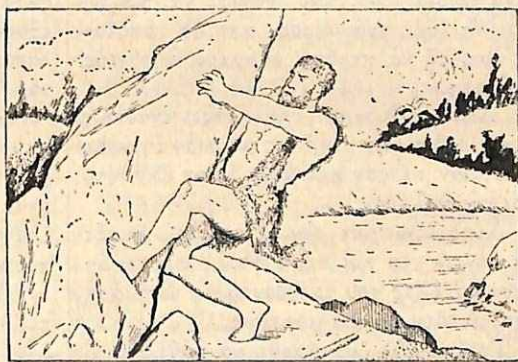
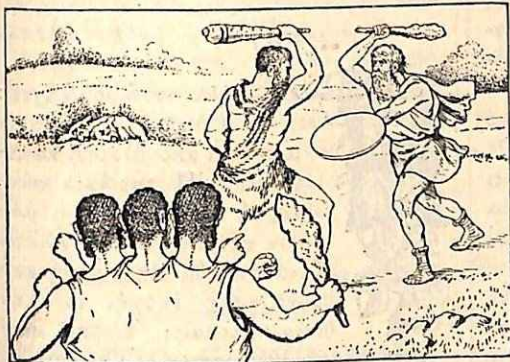
Οἱ ἐχθροὶ ἤρχοντο μαζευμένοι, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότωσεν ἀρκετοὺς μὲ τὰ βέλη του. Οἱ ἄλλοι ἤρχισαν νὰ ρίπτουν πέτρες, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκητο, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ζεὺς ἔρριψε βροχὴν ἀπὸ μαύλους βράχους εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ Ἡρακλῆς τοὺς ἔκαμε τρομεροὺς βόμβες, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐσκοτώθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρασε τότε τὰς Ἀλπεῖς καὶ χωρὶς ἄλλας περιπετείας, ἔφθασεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἰταλίας, ὅπου εὕρισκεται σήμερον ἡ Ρώμη.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμῃ ἡ Ρώμη καὶ οὐτε ἐσκέπτετο νὰν νὰ τὴν κτίσῃ κανεὶς· μόνον ἡ τοποθεσία μὲ τοὺς ἐπτὰ λόφους¹ καὶ ὁ Τίβερις ὑπῆρ-

εῖνε ἓνα μέρος, ὅπου ὁ Τίβερις χωρίζεται εἰς δύο στενοὺς βραχίονας ἀπὸ καθὲ πλευρὰν μιᾶς μεγάλης νήσου. Ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρασε πεζὴ ἀπὸ τὰ ρηγὰ τοῦ ποταμοῦ μὲ τὰ βώδια του καὶ ἔφθασε σχεδὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀβεντίνου.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀβεντῖνον εὕρεται μία σπηλιά, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀκόμῃ μέσα εἰς αὐτὴν ἐξῆσεν ἓνας γίγας ἄγριος καὶ σκληρός, ὀνομαζόμενος Κάκος. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ

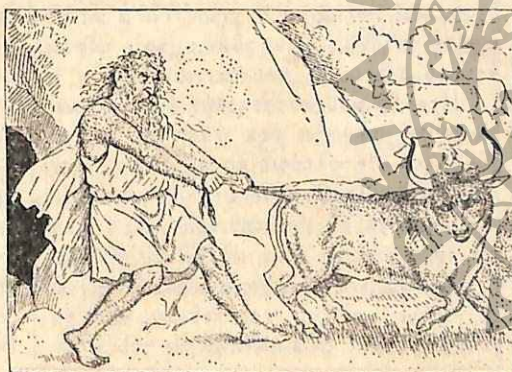
γίαν. Ἀλλ' ἐνίκηθη καὶ ἔμεινε νεκρός.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ βώδια, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ ξηρᾶς, διότι τὰ Γάδειρα εἶνε πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην, ὅα ἦτο δὲ δύσκολον νὰ διασχίσῃ τὸν πορθμὸν μαζὶ μὲ τὸ κοπάδι καὶ ἀκόμῃ δυσκολώτερον νὰ διατρέξῃ μὲ αὐτὸ τὴν ἔρημον τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου θὰ ἐκινδύνευαν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ διασχίσῃ τὴν Ἰσπανίαν, ἔπειτα τὴν Γαλλίαν, περνῶν ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα, ἔπειτα νὰ κατεβῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τῶν Ἀλπεων. Ὅταν θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ, θὰ εὕρισκεν εὐκόλα κανένα καράβι, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐπανεφέρειν εἰς τὴν Τίρυνθα.

Φεύγει λοιπὸν πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τῆς κλεισούρας τῶν Πυρηναίων φθάνει εἰς τὰ νότια τῆς Γαλλίας χωρὶς

χεν. Ὁ Ἡρακλῆς ὠδήγει τὰ βώδια του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν κάμπον, τὴν μεγάλην πεδιάδα ὅπου ὑψώνονται οἱ λόφοι.

¹ Οἱ ἐπτὰ λόφοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτίσθη ἡ Ρώμη ἦσαν: ὁ Ἀβεντῖνος, ὁ Παλατῖνος, ὁ Ἑσκιλῖνος, ὁ Καίλιος, ὁ Βιμινάλιος, ὁ Καπιταλῖνος καὶ ὁ Κυρινάλιος

Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε χαρίσει εἰς τὸν Ἡρακλῆν τὴν χαλκίνην φάρετραν του· ἀλλὰ ὁ Κάκος δὲν εἶχε καμμίαν φιλικὴν διάθεσιν πρὸς τὸν Ἡρακλῆν, ὅπως δὲν εἶχε καὶ πρὸς κανένα ἄλλον. Εἶχε φοβεράν δύναμιν, ἦτον ἀσχημύτατος εἰς τὴν ὄψιν, γεμάτος ἀπὸ ἀγρίας τριχες. Καὶ ἠμποροῦσε νὰ βασανίσῃ ὅσους ἔπεφταν εἰς τὰ χέρια του καὶ νὰ τοὺς καίῃ, βγάζων φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τὴν μύτην του. Οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ κτήνοικοι τῶν περιχώρων τὸν ἐφοβούντο πολὺ.

Ὁ Ἡλῖος εἶδεν ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην μὲ τὸ κοπάδι του, ἦτον πολὺ κουρασμένος, καθὼς καὶ τὰ ζῶα του· ὅλοι ἐξαπλώθηκαν νὰ κοιμηθῶν μὲσα στὰ λειβάδια, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὸν Τίβεριν ἀπὸ τὸν Ἀβεντῖνον. Ἐνῶ ἐκοιμούντο, ὁ Κάκος εἶδεν ἀπὸ τῆς σπηλιάς του τὸ εὐμορφὸ κοπάδι καὶ

έσκέφθη, ότι θα ήτο καλόν να τὸ κάμη δικό του. Ἐπῆρε λοιπὸν σιγὰ σιγὰ, ἐδίχαξε μερικὰ ἀπὸ τὰ ώραϊότερα ζῶα καὶ τὰ ἐπῆρε νὰ τὰ κρύβῃ μέσα στὴ σπηλιά του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ ἦτον μαλακὴ καὶ ἐφοβέτο μήπως ἀνακαλυφθῇ, ὃν ὁ Ἡρακλῆς ἐβλέπε τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν τους ποὺ διευθύνοντο πρὸς τὴν σπηλιά του, τὰ ἔπιασε ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὰ ἐτράβηξε πηγαίνων πρὸς τὰ ὅπισω.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, μόλις ἐξήμέρωσε καὶ ἐξύπνησεν ὁ Ἡρακλῆς, εἶδεν ὅτι ἔλειπαν τὰ βῶδια του καὶ νομίσας ὅτι ἀπλῶς εἶχαν πλανηθῇ, ἤρχισε νὰ τὰ ζητῇ. Ποῖα ὅμως ἦτον ἡ ἐκπληξίς του ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ βήματα διευθύνοντο ὅλα εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κοιμηθῇ καὶ ὅτι κανένα δὲν εἶχε φύγῃ! Αὐτὸ τοῦ ἐράνθηκε πολὺ παραξένο.

Ἀφοῦ ἐγύρισεν ὅλα τὰ περιγύρα, βαρυνθεὶς πλέον καὶ νομίζων ὅτι τὰ βῶδια του ἐγάθησαν, ἐξηκολούθησε τὸ ταξίδι του πρὸς νοτον μὲ ἐκείνα ποὺ τοῦ εἶχαν μείνῃ.

Ἐνῶ ὅμως ἐπερνούσαν ἀπὸ τὴν σπηλιάν τοῦ Κάκου, ἕνα ἀπὸ τὰ βῶδια τοῦ ἤρχισε νὰ μουγγρίζῃ· κάτι σὰν ἡχώ ἀπὸ νηῖνα. Ὁ ἤχος σὰν πνιγμένος ἐφαίνετο ὅτι ἐθαίνεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν λόφον· ὁ Ἡρακλῆς ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ μακρνοὶ μυκηθμοὶ θὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ χαμένα βῶδια του, καὶ ἤρχισε νὰ ψάχνῃ διὰ νὰ εὕρῃ ἕνα μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἤμπορῇ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ἀλλ' ὁ Κάκος εἶχε φράξῃ ἐντελῶς τὴν εἰσοδὸν τῆς σπηλιάς μὲ μιὰν ὀγκώδη πλατεῖαν πέτραν καὶ ἀπὸ μέσα ἐκάθητο καὶ περιγελοῦσε.

Αὐτὸ ἐξώργισε τὸν Ἡρακλῆ· ἐτριξε τὰ δόντια του καὶ τρεῖς φορές προσεπάθησε μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις νὰ βιάσῃ τὴν εἰσοδὸν, ἀλλὰ ματαίως.

Τρεῖς φορές ἠναγκάσθη νὰ καθῆσθαι καὶ ν' ἀναπαυθῇ πρὶν ξαναρχίσῃ τὴν ἐφοδὸν. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια του τὴν τρίτην φοράν, εἶδεν ὅπ' ἐπᾶν ἀπὸ τὴν σπηλιά ἕνα βράχον ὀδοντωτὸν.

Αὐτὸς ὁ βράχος δὲν ἦτον ἐντελῶς κάθετος· ἐκρέμετο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὸ ποτάμι καὶ ἡ βάσις του ἦτον γωμμένη βαθεῖα εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνερριχθῇ εἰς τὸν λόφον διὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ καλλίτερα καὶ διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του. Παρετήρησεν ὅτι πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκλινεν ὁ βράχος, θὰ τοῦ ἦτον εὐκολώτερον. Ὅπισθοχώρησε καὶ ἐπῆρε τὴν ἀναπνοὴν του, ἔπειτα ἐξαφνὰ ἄρπαξε τὸν βράχον καὶ προσεπάθησε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ τὸν ὀπισπᾷ ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ἡ γῆ ἐσχίσθη, πέτρες καὶ χώματα ἐκύλισαν μὲ πάταγον ἀπὸ τὸν λόφον.

Μίαν φοράν ἀκόμη ὁ Ἡρακλῆς ὀπισθοχώρησε, καὶ ἔπειτα ὥρμησε μὲ ὅλον τὸ βάρος του ἐπ' αὐτὸν τὸν ἐμπόδιον. Μὲ ἕνα τρομερὸν τρίξιμο, ὁ βράχος ἐταλαντεύθη καὶ ἐπεσε, μὲ τὸ μυτερόν μέρος ἐμπρός, μέσα εἰς τὸ ποτάμι, ἀφίσας εἰς τὸν λόφον ἕνα πελώριον κενόν.

(Ἐπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΑΚΙ ΜΟΥ

ΤΟ ΦΥΤΟΝ ἢ ΤΟ ΖΩΟΝ;

Κάθε πρωῒ, ὅταν βγαίνω μὲ τὴν δροσιὰ εἰς τὸ μικρὸ περιβολάκι μου, νὰ πῶ καλημέρα εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὰ φυτὰ, εἰς τὰς περικοιλιάδας, εἰς τὰ λουλούδια ποὺ μὲ περιμένουν, σὰν ἡσυχὰ ἀνάνια, νὰ τοὺς δώσω νεράκι νὰ πιούν, νὰ σκαλίσω τὰς ριζίσσας τους γιὰ νὰ αναπνεύσουν, νὰ πλύνω τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὴν σκόνη, νὰ τὰ καθαρίσω ἀπὸ τὰ κίτρινα ξεράδια ποὺ ἀσχημίζουν τὴν πράσινον φρεσιά τους, —βλέπω σχεδὸν πάντοτε πῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πῖθ χαμηλὸ μέρος τῆς μάνδρας, κάποιον φυτὸ εἶναι στραπατσαρισμένον σὰν νὰ ἐπέσας ἀπὸ πάνω του κανένα πόδι βάρβαρο καὶ τὸ τσαλαπάτησε, κάποιον κλαρὶ εἶναι κομμένον καὶ κείτεται γάμω μαρμαμένον.

Ἐγὼ φυτῶν ἐκεῖ χρυσάνθεμα καὶ γεράνια, ἀλλὰ λίγο-λίγο ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανισθῇ ἀπ' αὐτῇ τὴν ἀόρατην καταστροφῇ ποὺ τὰ βρῖσκει τὴ νύκτα, μόνον ἔς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ τὰ ρημάζει.

Ἐνα πρωῒ ἀπὸ αὐτά, βλέπω τὸ μόνον χρυσάνθεμον ποὺ ἀπέμεινε, — ἕνα ὠραῖον φουντωτὸ χρυσάνθεμον ποὺ κάνει κάτι ἄνθη μεγάλα καὶ σγουρὰ σὰν τριαντάφυλλα ἐκατόφυλλα, — τσακισμένον κ' αὐτὸ καὶ περμένον φαρδὺ πλατὺ εἰς τὸ δρομάκι.

Ἀφοῦ τῶκαψα τὸ ὠραῖόν μου φυτὸ, ποὺ τὸ ἀνάθησα στοργικά, σὰν ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπεράσισα νὰνακαλύψω τί συμβαίνει ἐκεῖ πέρα.

Παρακινούω τὰ ξημερώματα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ, καὶ βλέπω ὅτι μιὰ μαρμαρῶδη παλινδροματικὴ βράδυ, ὅταν ὅλοι κοιμηθῶν πηδᾷ εἰς τὸ περιβόλι καὶ πάει καὶ κάθεται μπροστὰ σὲ μιὰ πονηροφωλιά. Πρωῒ-πρωῒ, ἀρτὺ τελειώσῃ τὸ κυνήγι της, πάει πρὸς ἐκεῖνον τὸ μέρος, τὸ πῖθ χαμηλὸ τῆς μάνδρας, καὶ πηδᾷ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτον πῆδημα δὲν φθάνει καὶ πέφτει ἀπάνου εἰς τὰ φυτὰ, καὶ τὰ τσακίζει.

Ἔτσι θὰ μοῦ καταστρέψῃ ἐντελῶς καὶ τὸ γεράνι ποὺ εἶναι μιὰ χαρὰ τὴν ἐποχὴ αὐτῇ, μὲ τὸν πλούσιον κατακόκκινον στολισμό του. Τὴν νύκτωρ!

Σκέφθηκα νὰ προμηθευθῶ μιὰ φλόγα καὶ νὰ τὴν εἰσῶ εἰς τὴν αὐλή, νὰ τὴν φάγῃ ἡ γῆ, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά καὶ νὰ σώσω τὸ γεράνι καὶ τὸ χρυσάνθεμον, ποὺ θὰ φυτρώσῃ πάλι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ χον-

δροῦ στελέχους του. Ἀλλὰ πάλι ἡ ἰδέα ὅτι θὰ σκοτώσω ἕνα ζῶον μοῦ προξενεῖ ἀποτροπιάσει.

Γιατὶ τάχα νὰ προτιμῶ τὸ φυτὸ ἀπὸ τὸ ζῶον; Μήπως καὶ τὰ δύο δὲν εἶναι πλάσματα τῆς Φύσεως ἐξ ἴσου σεβαστά; Μήπως δὲν ἔχουν καὶ τὰ δύο τὰ ἴδια δικαιώματα εἰς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία εἶναι γιὰ ὅλα; Μήπως νοιώθει καὶ ἡ κακομοίρα ἡ γάτα ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι κακό; Ἐμεῖς ὅταν πηδῶμε ἢ ὅταν περιπατοῦμε δὲν σκοτώνουμε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουμε, μηρμύγκια, σκουλήκια, σαλιγκαράκια καὶ τόσα ἄλλα ζῶα ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν;

Βρίσκομαι ἀπὸ γοῆς σὲ μιὰ στενοχωρία. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Πῶς νὰ συμβιβάσω καὶ τὰ δύο, καὶ τὴ ζωὴν τοῦ ζώου καὶ τὴ ζωὴν τοῦ φυτοῦ; Ἄν μοῦ τὸ πῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, μικροὶ μου συνάδελφοι, εἰς ἄλλο φύλλο τῆς «Διαπλάσεως», θὰ τὸν εὐγνωμονῶ.

ΕΨΙΛΟΝ

Σ. Τ. ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : — Δι' ὅσους θέλουν νὰπαντήσουν εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. **Ἐψιλον**, προκηρύσσεται Μικρὸς Διαγωνισμὸς εἰς τὴν Σελίδα 335.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΙΡΕ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΦΙΑ τοῦ λαοῦ λέγει :

«Ἀπὸ Αὐγουστο χειμῶνα κι ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι». Ἡ παροιμία αὕτη εἰς τὸ καλοκαίρι δίδει μόνον πέντε μῆνας. Ἀλλ' ἂν ἐξετάσετε, θὰ ἰδῇτε ὅτι ἡ καὶ αὐτὸ καλὴ ἐποχὴ, τὸ ἀληθινὸν καλοκαίρι, διαρκεῖ ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ὅχι μόνον τὸν Μάρτιον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀπρίλιον ἀκόμη, ἡ ζωὴ εἰς τὸ ὑπαιθρον, τὸ βράδυ, εἶναι ἐπικίνδυνος. Τοῦλάχιστον δυσάρεστος. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαφνὰ, ποτὲ τὰ θεάτρα δὲν ἀρχίζουν ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν Μάιον. Καὶ πάλιν, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, ἡ νυκτερινὴ ἀτμόσφαιρα ψυχραίνεται ἐπαισθητῶς. Οἱ ριγηλότεροι ἐξαφνὰ δὲν πηγαίνουν πλέον εἰς τὸ Ζάππειον μετὰ τὸ δεῖπνον. Νάψαφ κανεὶς τὴν ἀτμόσφαιραν, νὰ εἶναι ντυμένους ὅσον ἐλαφρὰ θέλει, νὰ χαίρεται τὴν ζωὴν εἰς τὴν φύσιν, χωρὶς νὰ θυμᾶται στέγην καὶ σῆτι, —αὐτὸ, τὸ ἀληθινόν, τὸ γνήσιον καλοκαίρι, δὲν διαρκεῖ παρά τρεῖς, τὸ πολὺ τέσσαρας μῆνας. Τὸ ἄλλο, εἰς τὴν ἀρχὴν, εἶναι ψευτοκαλοκαίρι· τὸ δὲ ἄλλο, εἰς τὸ τέλος... γαϊδουροκαλοκαίρι. Καὶ ἐστὶ ἀποδεικνύεται ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι τὰ καλὰ πράγματα δὲν διαρκοῦν πολὺ

εἰς τὸν κόσμον. Τὸ μόνον εὐτύχημα εἶναι ὅτι μερικά, ὅπως τὸ καλοκαίρι, ἐπανέρχονται κάθε τόσο...

Χαῖρε, λοιπόν, ὠραῖο καλοκαίρι! Ὁ Αὐγουστος ἦλθε καὶ τὸ τέλος σου ἐσήμανε. Βλέπω ὁμιχλώδεις ἀτμούς εἰς τὸν ὀρίζοντα· νὰ σκεπάζουν τὸν ἥλιον πρὶν νὰ δύσῃ· βλέπω συννεφάκια παιγνιδιάρικα νὰ περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ αὐγουστιτικὸ φεγγαράκι. Καὶ τὸ βράδυ ὁ ἀέρας εἶναι ὑπόψυχρος σὰν ἀποβροχάρης. Μοῦ σφυρίζει ἐξ' αὐτοῦ ὅτι εἰς κάποιον κιβώτιον, σκεπασμένον μὲ σκόνην ναφθαλίνης, κοιμᾶται κάποιον ἐνδυμα, ποὺ λέγεται ἐπανωφόρι. Σὲ λίγο πρέπει νὰ βγῇ, νὰ τιναχθῇ, νὰ κεραισθῇ καὶ, ἀκούρη σὲ λίγο, ἀλλοίμονον! νὰ φορεθῇ. Τόσο γρήγορα! Πότε ἀκόμη τὸ ἐφύλαξαν διὰ νὰ μὴ τὸ φάγῃ ὁ σκόρος; Καὶ ὅμως! Ἄν αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ἀκόμη τὸ φθινόπωρον, δὲν εἶναι ὅμως πλέον οὔτε τὸ καλοκαίρι. Ὁ ἔχθρος δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ κρούει τὴν θύραν. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν ὅπως πρέπει. Δυστυχία μας ἂν μᾶς εὕρῃ ἀπροετοιμαστούς, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἔρχεται παρά ὅποτε λέγει ὁ Καζαμίας. Μᾶς ἔφαγε! Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς προειδοποιῇ ἀπὸ μακράν. Αὐταὶ αἱ ἐλαφραὶ ὀμίχλαι, αὐτοὶ οἱ ἀτμοὶ, αὐτὰ τὰραῖα συννεφάκια... Δὲν νομίζετε ὅτι μᾶς στέλλει τὸ ἐπισκεπτήριόν του;

Τὸνομά του τὸ ξεύρετε. Δὲν εἶναι φθινόπωρον. Τὸν λέγουν χειμῶνα. Ὁ χειμὼν ποὺ ἡ λαϊκὴ παροιμία τοῦ δίδει ἐπὶ τὰ ὀλοκλήρους μῆνας. Ἴσως ὀκτώ. Πόσον διαρκεῖ! Καὶ βέβαια δὲν θὰ εἶναι τὸσον καλὸς... Δὲν εἴπαμεν ὅτι τὰ καλὰ πράγματα διαρκοῦν ὀλίγον;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ' (Συνέχεια)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σὰν ἀφηρημένος : —Ναί... νομίζω...

ΦΙΦΗ : —Μὰ ποῦ εἶναι ἡ μπομπονιέρα μου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἐπισήμως : —"Ἀκουσε, Φιφή, ἀδελφὴ μου ἀγαπητῇ, καὶ μὴν παραχθῇς, μὴ λυπηθῇς, μὴ θυμώσῃς. Ἐθυσίασα τὴν μπομπονιέρα σου γιὰ νὰ γλυκάνω ἕνα δυστυχισμένον παιδί ποὺ δὲν ἔχει συχνὰ μπομπονία. Τὸν Πετράκη τῆς πλύστρας μας. Μόλις ἔφυγε ἀπὸ δῶ.

ΦΙΦΗ, θυμωμένη : —Τοῦδωσες ὀλοκλήρη τὴν μπομπονιέρα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Ναί, γιὰ τὴν θυμώσῃς; Δὲν σοῦ εἶπα πῶς πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ εἶμαι εὐσπλαχνὸς καὶ ἐλεήμων;

ΦΙΦΗ : —Μὲ ξένα κόλυβα, τὸ ξέρω! **ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ** : —Δὲν ντρέπεσαι νὰ δείχνῃς τόσο ἐγωισμό! Ἄ, μοῦ κάνει φρίκη! Φεύγω! (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Η'

ΦΙΦΗ ἔπειτα **ΠΕΤΡΑΚΗΣ**

ΦΙΦΗ, μόνη : —Πάει, πρελλάθηκε! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τοῦ χάριση ὅλη τὴν μπομπονιέρα! Νάταν τοῦλάχιστο δική του!.. (Κτυποῦν τὴν πόρτα) : Ἐμπρός!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : —Μπα! ἐδῶ εἶσατε, κυρίη Φιφή; Σὰς γύρευα. Ἡ μαμμά μου, ποὺ πλένει κάτω, τώρα δὲ μοῦ εἶπε : «Πετράκη, δὲν πᾶς ἀπάνω νὰ πῇς μιὰ καλημέρα καὶ τῆς κυρίας Φιφῆς;» Κι' ἀνέβηκα πάλι... μ' ἀπὸ τὴν μεγάλη σκάλα τώρα...

ΦΙΦΗ, τὸν φιλεῖ : —Καλημέρα, Πετράκη μου, καλὸς ὅσον... Τὸ στόμα σου εἶναι, βλέπω, γεμάτο... τί τρῶς;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : —Ἀπὸ τὰ μπομπονία ποὺ μοῦ χάρισε ὁ κύριος Γιαννάκης.

ΦΙΦΗ, κτυπᾷ τὸ μέτωπό της, καθ' ἑαυτήν : —Ἄ, μιὰ ἰδέα!... (Στὸν Πετράκη) : Νὰ σοῦ πῶ, Πετράκη μου, ἤθελες νάχῃς ἕνα ἔμμορφο σιδηρόδρομο, μὲ μηχανή, ποὺ νὰ κουρδίζεται καὶ νὰ τρέγῃ μόνος του;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : —Χρ! καὶ βέβαια ποῦ ἤθελα!

ΦΙΦΗ, τοῦ δίνει τὸν σιδηρόδρομον : —Νὰ λοιπόν, πάρ' τον καὶ δρόμο!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : —Εὐχαριστῶ, κυρίη Φιφή! Ὑστερὰ πάλι θὰ ξανάρθω. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΦΙΦΗ, ἔπειτα **ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ**

ΦΙΦΗ, μόνη : —Καλὴ ἰδέα μοῦ ἦλθε, ἔ;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, εἰσέρχεται : —Λοιπόν, Φιφή, παρηγορήθηκες; (μὲ στόμφο) : Ὑποσέεις τὴν θυσίαν σου ἀγογγύστως, συλλογιζομένη τὴν χαρὰν τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματος;

ΦΙΦΗ : —Ἐννοεῖς σου, Γιαννάκη μου, καὶ παρηγορήθηκες.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Δόξα σοι ὁ Θεός! Κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ σένα. (Κτυπᾷ γύρω.) Μοῦ φαίνεται πῶς εἶχ' ἀφίστη τὸ σιδηρόδρομό μου ἐδῶ...

ΦΙΦΗ : —Τώρα κι' ἄλλη μιὰ φορά; Πάει! ὁ σιδηρόδρομός σου πῆγε ὅπου καὶ τὴν μπομπονία μου. (Μὲ στόμφο καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία) : —Ἀκουσε, Γιαννάκη, ἀδελφέ μου, καὶ μὴν παραχθῇς, μὴ λυπηθῇς, μὴ θυμώσῃς. Ἐθυσίασα τὸ σιδηρόδρομό σου γιὰ νὰ γάρωποιήσω ἕνα δυστυχισμένον παιδί, ποὺ δὲν ἔχει καθόλου παιγνιδιὰ τὸν Πετράκη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Καὶ τοῦδωσες τὸ σιδηρόδρομό μου; Μὰ σὺ, παιδί μου, τραλάδηκες!

ΦΙΦΗ : —Γιατὶ θυμώσῃς; Ἄ, ἐνόησα! Θέλεις νὰ κάνῃς ἐλεημοσύνης μὲ τὰ δι-

κά μου πράγματα, ἀλλὰ νὰ μὴ θυσιάσῃς τὰ δικά σου. Τί τὰ θέλεις, Γιαννάκη μου! μεῦδωσες τὸ καλὸ παράδειγμα, σ' ἐμιμήθηκα, μὴν τὰ βάχῃς παρὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ σου. (Ὁ Γιαννάκης κλαίει, ἡ Φιφή σιωπᾷ ὀλίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα ἐξακολουθεῖ) : Ἀκουσε, Γιαννάκη! δὲν ξέρω νὰ ἐκφράσω καλὰ ὅ, τι αἰσθάνομαι καὶ ὅ, τι σκέπτομαι, ἀλλὰ σὺ, ποῦ εἶσαι μεγαλύτερος, θὰ μ' ἐνοήσῃς. Μοῦ φαίνεται, ὅτι γιὰ νὰ εἶναι καλὴ ἡ ἐλεημοσύνη, πρέπει νὰ μᾶς κοστίζῃ, νὰ μᾶς πονῇ. Ὅταν χαρίζωμε ξένα πράγματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτὸ δὲν εἶναι καλὴ ἐλεημοσύνη, γιὰτὶ δὲν μᾶς κοστίζει τίποτα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Πιθανόν. Δὲν τὸ συλλογίσθηκα. (Ξύνει τὸ κεφάλι του) : Χρ! δὲν εἶναι ὅσο εὐκολο νόμισα, νὰ εἶναι κανεὶς ἄγιος! πρέπει νὰ ζητήσω μερικές συμβουλὲς ἀπὸ τὴν μαμμά γιὰ τὸ πρόγραμμά μου.

ΦΙΦΗ : —Συγνώρεσέ με, Γιαννάκη, ποὺ θέλησα νὰ ἐκδικηθῶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμα ἀπὸ κακία. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πῶς εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ κάμουμε καὶ οἱ δύο μας ἀπὸ μιὰ καλὴ ἐλεημοσύνη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : — Πῶς;

ΦΙΦΗ : —Νά, νὰ θυσιάσωμε μὲ τὴν καρδιά μας, ὥς νὰ τὰ εἶχαμε δώσῃ μόνον μας, ἐσὺ τὸ σιδηρόδρομό σου κ' ἐγὼ τὰ μπομπονία μου.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Καλὴ ἰδέα! (Μὲ ἄλλο ὕψος) : Ἐρεῖς, Φιφή, δὲν ἀρχίσε ἀκόμη.

ΦΙΦΗ : —Τί πρόγραμμα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : —Τὸ πρόγραμμά μου, ἡ ζωὴ μου ἡ ἀγία, ἡ ἐλεῆμων, ἡ ὑπομονητική... Ἐλα δῶ, δὸς μοῦ τὸ χέρι σου! (Τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ ὑψώνει τὸ ἄλλο του, ἐπισήμως) : Φιφή, θυσιάζω τὸ σιδηρόδρομό μου καὶ... σὲ συγχωρῶ! (Μὲ ὑψωμένον κεφάλι καὶ μὲ ὕψος ἀποφασιστικό) : Τώρα μάλιστα, ἀρχίσε! [ΑΤΛΑΙΑ].

[Παράφρασις] **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΑ ΥΑΛΔΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια)

Ὁμίλει ἀπαισίτως τὴν γαλλικὴν μὲ καστιλιανικὴν προφοράν, ἡ ὁποία ἐκαμνεν ἀκόμη συμπαθητικώτεραν τὴν ὠραίαν ἐκείνην φωνὴν ποὺ ἐξαρχακίζε τὸν ἄγνωστον.

—Ἡ εὐγένειά σας μὲ ὑποχρεώνει, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· καὶ πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν;...

—Πρὸς τὸν κόμητα Σάρδα, τὸν Ροδριγκέζ ντὲ Σάρδα, υἱὸν βαυλευτοῦ εἰς τὴν Ἰσπανικὴν Βουλὴν. Ἐφυγα ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν διὰ λόγους πολιτι-

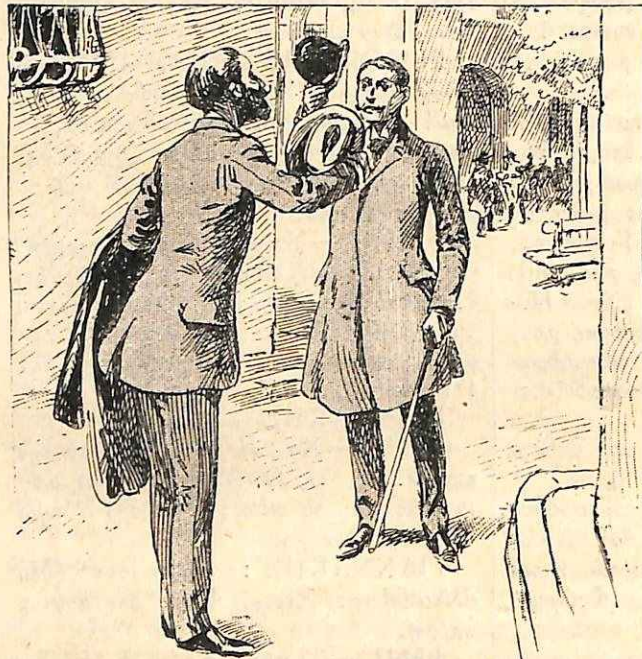
«ούς» έπληρα μέρος της περιουσίας μου και ήλθα εδώ δια να ζήσω με όλην μου την ελευθερίαν.

Έφύρεσε το καπέλλον του κ' έξηκολούθησαν τον δρόμον των μαζί.

— Το έξωτερικόν σας μου έκαμεν εντύπωσιν, έξηκολούθησεν ο κύριος ήρώτης εις τον «Ταχυδρόμον» και μου είπαν ότι είσθε ο μαρκήσιος Ριονσαί, ότι ήλθατε εδώ δια να κάμετε περιουσίαν άλλ' ότι ή άγνοια της γλώσσης σας έμποδίζει..

— Αυτό είναι αληθές, απεικρίθη ο μαρκήσιος μελαγχολικώς.

— Έσκέφθην λοιπόν, έξηκολούθησεν

«Η ευγένειά σας με υποχρεώνει, κύριε...» (Σελ. 331, στ. γ')

ο Άνδαλούσιος, να σας προσφέρω τας υπηρεσίας μου, διότι μου είσθε πάρα πολύ συμπαθής. Θέλετε να σας δώσω μερικά μαθήματα Ισπανικής; Έκτός του καθαυτού μαθήματος, θα έξερχόμεθα μαζί και θα σας μαγνήσω τα του τόπου, — ήθη, έθιμα, ιδέας, προλήψεις...

— Δέχομαι ευγνωμόνως! ανέκραξεν ο μαρκήσιος.

— Γνωρίζω κατά βάθος την Άργεντινήν, υπέλαθεν ο Σάρδας. Έχω μίαν μεγάλην έστάντσιαν (*) όπου τα πρόβατα βόσκουν κατά εκατοντάδας και αι αγελάδες κατά δεκάδας χιλιάδων, διότι μόνον έτσι έμπορεί να κάμω κανείς περιουσίαν. Ήλθα εδώ δια να πωλήσω, εις το Χρηματιστήριον, τα προϊόντα της τελευταίας έποχής, μαλλιά, δέρματα, τυριά, βούτυρα, κλπ. Θα μείνω ένα μήνα, και έμπορώ να σας άφιέρωσω δύο-τρεις ώρας την ημέραν. Θα είναι δι' έμέ μεγάλη ευχαρίστησις.

— Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω.

(*) Μέγα κτήμα.

— Μεταξύ ανθρώπων της τάξεώς μας δεν χωρούν ευχαριστίαι* γινόμεθα φίλοι και τελειώνει. Ποῦ κατοικείτε;

— Ένοικίσα δύο δωμάτια εις την κάλλε ντέλ Πάρκε, εις την οίκίαν δύο έντοπιων κυριών πολύ καθώς-πρέπει. Είμαι ήσυχος εκεί. Αί κυρίαί είναι όλως-διόλου άποσυρμένοι εις το βάθος της οίκίας και δεν τας βλέπω σχεδόν ποτέ. Συγυρίζουν τα δωμάτιά μου άμα έξέρχομαι, και αυτό μου άρέσει διότι δεν μ' ένοχλούν εις την εργασίαν μου. Δεν λέγω όμως τόνονά μου, άρσν εδώ δεν ήλθα ως μαρκήσιος Ριονσαί. Θα ζητήσετε άπλως τον κύριον Ρενέ.

— Ο Σάρδας ήκουσε με μεγάλην προσοχήν αὐτάς τας λεπτομερείας* έπειτα είπεν:

— Έγώ κατοικῶ εις τοῦ Δόν Γαστάνου, τοῦ έπιτετραμμένου της 'Ισπανίας. Εκεί μένω πάντοτε όσάνκις έρχομαι εις το Βουένος Άϊρες. Είμεθα στενοί φίλοι με τον Δόν Γαστάνον. Μόνον ποῦ δεν δέχομαι επισκέψεις, δια να μή τον ένοχλώ.

— Αυτό έννοείται.

— Είμπορούμεν όμως να εργαζώμεθα εις τὸ σπίτι σας. Ποῦ γευματίζετε;

— Όπου τύχη. Δεν απέκτησα ακόμη συνήθειας.

— Τότε σας προσκαλώ να γευματίσωμεν μαζί εις τὸ Καφέ-Φρανσαί.

— Δέχομαι ὑπὸ τὸν όρον της άντα-

«Η συντροφία τοῦ νέου του φίλου ήτο διὰ τὸν μαρκήσιον μία άνακούφισις» (Σελ. 332, στ. γ')

ποδόσεως. — Πολύ καλά. Έν τῷ μεταξύ ἄς κάμωμεν ένα γύρον εις την προκυμαίαν και επιστρέφομεν διὰ της πλατείας Βιέντε ὑ τσίνκο ντέ Μάριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Μαθήματα κ' έκμυστηρεύσεις.

Τὰ μαθήματα ήρχισαν πρὸς μεγάλην χαράν τοῦ μαρκήσιου. Διὰ πρώτην φοράν έξήρχετο από την μεγάλην εκείνην άπομόνωσιν, ή οποία τον έδάσυνεν άφότου έφυγεν από τον πύργον της Ροχέττης. Η άπόλυτος σιγή των ίδιων του, ή ανεξήγητος, επέτεινε τὸ θλιβερόν της θέσεώς του, ή δέ συντροφία τοῦ νέου του φίλου, τοῦ τόσον συμπαθοῦς και θελκτικῶς όμιλητοῦ, ήτο δι' αὐτόν μία άνακούφισις.

Ο Σάρδας δεν είχε καυχηθῆ όταν τῷ έλεγεν ότι ήτο ένήμερος εις όλα τάφοροντα την Άργεντινήν Δημοκρατίαν. Έγνώριζε τας συνθήκας της πόλεως και της έξοχής, τας τιμὰς της Άγοράς και τοῦ Χρηματιστηρίου, την κοινωνικήν κίνησιν, τὰ κοσμικά σκανδαλάκια, την πολιτικήν κατάστασιν, όλα. Ωμίλει πολύ, δεν ήτο όμως όκληρὸς φλόαρος, διότι άφινε και τον άλλον να όμιλῃ και ήξευρε να τον άκούῃ.

Οὕτως έμαθεν όλον τὸ παρελθόν τοῦ μαρκήσιου, τὸν σκοπὸν τοῦ έκούσιου του εκπατρισμοῦ, την παροῦσάν του οικονομικήν θέσιν, τοὺς φόβους του διὰ τὸ μέλλον και την πρώτην του άπογοήτευσιν.

Τὰ μαθήματα παρετεινόντο πολλάκις μέχρι της μιάς μετὰ τα μεσάνυχτα. Τότε, ένθ' ο Σάρδας άπήρχετο διὰ των έρήμων οδῶν της πόλεως, ο κ. Ριονσαί έπαγέλκει σιγά την έξώθυραν, δια να μήν άνησυχῇ τὰς σπιτονοικοκυράς του, κ' επέστρεφεν εις τὸ γραφείον του, όπου επί μίαν ή δύο ώρας ακόμη, έξηκολούθει μόνος του να κλίνη ρήματα και ναποστηθίζῃ λέξεις και φράσεις.

Έκαμνεν οὕτω μεγάλας προόδους εις την γλῶσσαν. Άφωσιωμένος εις την εργασίαν του, δεν έξήρχετο πλέον. Καί ήσθάνετο όλονέν ζωηρότερον αίσθημα φιλίας πρὸς τὸν πλούσιον και ανεξάρτητον εκείνον άνθρωπον, ποῦ αντί να διασκεδάζῃ εις τὸν κόσμον, τοῦ άφιέρωνε τὰς ώρας του με τὴν προθυμίαν.

*Ηγεμονική προσφορά

Συχνά συνεζήτην οι

δύο των περι τῶν σχεδίων τοῦ μέλλοντος.

— Νομίζω, είπε μίαν έσπέραν ο Σάρδας, διὸ πρέπει να έπιδοθῇτε εις την μεγάλην κτηνοτροφίαν* μόνον με την έπιχειρήσιν αὐτήν έμπορείτε να ποικτήσετε την περιουσίαν ποῦ σας χρειάζεται δια να επιστρέψετε εις την Γαλλίαν. Άλλως τε, όταν θα έχετε μίαν μεγάλην και ώραιαν έστάντσιαν, θα ήμπορέσετε να φέρετε εδώ την μαρκησίαν και τὰ παιδιά.

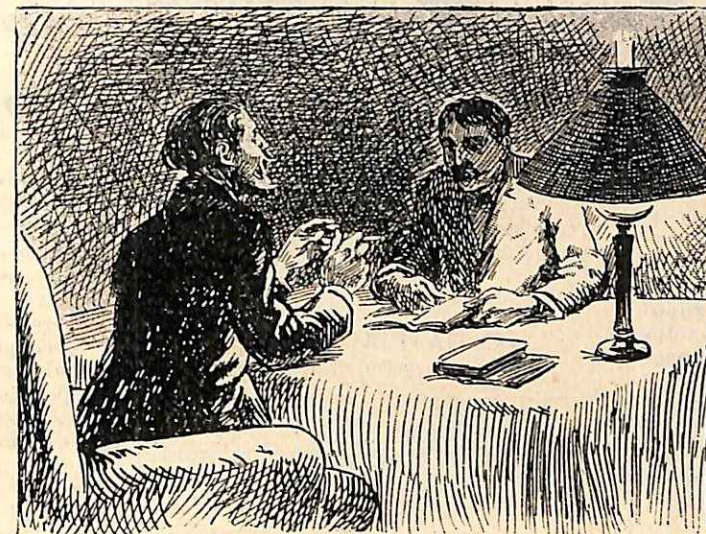
Ο μαρκήσιος εκύτταξε τὸν φίλον του με κάποιαν εκπληξιν.

— Έννομίζω, είπεν, ότι αὶ έστάντσιαί είναι άγριαί έξοχαί. όπου δεν θα ήμπορούσαν να ζήσουν άνθρωποι συνεισθιμένοι να έχουν τὰς άνέσεις των.

— Ναί, άλλ' αὶ άνέσεις αὐταί ήμποροῦν να δημιουργηθῶν κ' εκεί. Εύκολον θα σας ήτο να κτίσετε και να έπιπλώσετε εις την έντέλειαν τὸ σπίτι σας* ό,τι σας χρειάζεται τὸ έχετε πρόχειρον.

— Διὰ να πραγματοποιηθῇ όμως τέτοιο σχέδιον, χρειάζονται και κεφάλαια, τὰ ποῦθεν θὰ έχω. Τί θέλετε να κάμω με όκτώ χιλιάδας φράγκα ποῦ μου μένουν; Σταγῶν έν τῷ ὠκεανῷ!

— Έάν είσθε μόνος, ναί* άλλ' εάν έχετε ένα φίλον, και ο φίλος αὐτός σας προτείνῃ ένα νόμιμον και συμφέροντα συ-

«Τὰ μαθήματα παρετεινόντο πολλάκις...» (Σελ. 332, γ')

νεταιρισμόν; Άκούσατε. Έχω την ώριωτέραν έστάντσιαν τοῦ τόπου. Τὰ κτήρια δεν είναι ακόμη κομψά, διότι εκεί ζῶ μόνος και δεν με μέλει* είναι όμως κατοικήσιμα και, άμα θέλωμεν, έμπορεῖ να γίνουν και πολυτελή. Άς συνεταρισθῶμεν. Έλάτε μαζί μου... και έντός

έξ μηνῶν, θα ήμπορέσετε να φέρετε και την οικογένειαν.

— Μὰ τί έμπορώ να συνεισφέρω εγώ!

— Δεν μου χρειάζονται κεφάλαια. Έντός όκτώ ήμερῶν, θα είσπράξω από την πώλησιν των προϊόντων μου πλέον των 40,000 φράγκων, τὰ ποῦθα θάξισω εις την Τράπεζαν... Άληθεια, εις ποίαν Τράπεζαν έχετε σας τὰ χρήματά σας;

— Εις την Άγγλικήν.

— Είναι πολύ ασφαλῆ. Έγώ καταθέτω εις την Τράπεζαν Μάουα. Δίδει περισσότερον τόκον. Θα χρειασθῇ όμως να ένώσετε τὰ χρήματά σας με τὰ ιδικά μου, μόλις συναιτερισθῶμεν, άν, έννοείται, ή πρότασίς μου σας άρέσῃ.

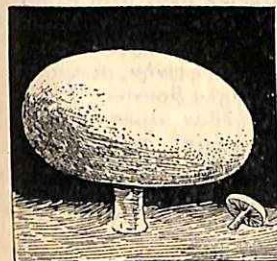
— Μὰ είμαι κατενθουσιασμένος, αγαπητέ μου φίλε! άνέκραξεν ο μαρκήσιος με μεγάλην χαράν.

Διὰ να κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, διὰ να επανίδῃ γρήγορα τοὺς ιδιόκους του, θα έδέχετο να ὑποστῇ, όλας τὰς στερήσεις και τὰς αθλιότητας. Αντί τούτου τῷ έπρότειναν ένα λαμπρὸν συνεταρισμόν και τῷ προσέφεραν οὕτω μίαν περιουσίαν. Τί όνειρον! τί ευτυχία!

(Ἐπεται συνέχεια)

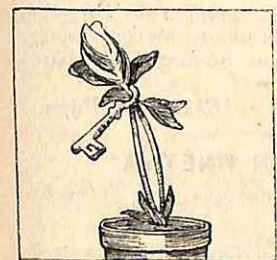
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεράστιον Μανιτάρι

Τὸ μανιτάρι αὐτό, πλησίον τοῦ ποῦσις έξωγοσφίσταμεν έν άλλο, κεινόν, διὸ να κρίνετε περί τοῦ μεγέθους του, εύρίτε ισχυρά-τως εις ένα άγρον της Νορμαδίας, εις την Γαλλίαν. Έξυγίξε περισσότερον από μίαν λίτραν και μαγειρευθέν, έχόρτασε πέντε ανθρώπους.

Περίεργον φαινόμενον

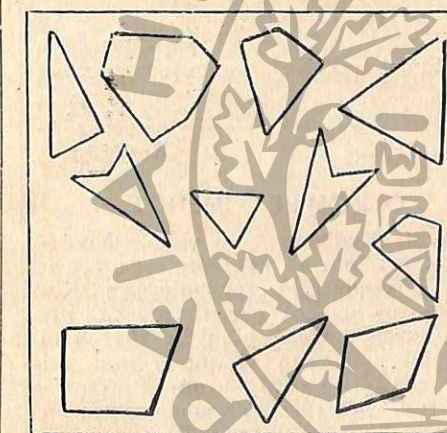

Τὸν νάνθισιν εις την ώραν του. Τὸ κλειδί

θα έπεσε, φαίνεται, εις την γάστραν και τὸ φυτὸν έφύτρωσεν από μέσα από τὸν δακτύλιν.

Έβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Σύνθεσις Τριγώνων

Νάντιγράψετε εις διαφανές χαρτί και να κόψετε τὰ ένδεκα αὐτὰ σχήματα. Καί έπειτα να προσπαθήσετε να τὰ συνδυάσετε οὕτω πως, ώστε να σχηματίσουν έν κανονικόν, ισόσηλόν τριγώνον.

β') Δημῶδες Αίνιγμα

Ἐοιάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

Μπάλωμα σὲ μπάλωμα, Καί ραφή δεν έχω. — Τί είναι;

γ') Παίγνιον

Ἐοιάλη ὑπὸ Θ. Α. Θεοχάρη

Α	ΤΡΟ	ΠΡΟΣ
ΧΑ	ΕΜ	ΡΑΙ
ΣΙΣ	Ω	ΔΗΝ

Να συναρμολογηθῶν αὶ συλλαβαί αὐταί, ώστε ναποτελέσουν τρία γυμναστικά παραγγέλματα.

Ἀήλωσις: Αὶ λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνδεδεούνται ὑπὸ ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α.) Ο άδελφός του εύρίσκειται εις τὸ προστήθιον του* ή γραβάτα του είναι... τὸ μoustache του* και τὸ πρόσωπον διακρίνεται αν στραφῇ ή εἰκὼν άναπόδα.—β.) Petit a petit l'oiseau fait son nid.—γ.) Κύβος, Ναύπλιον, Παρίσι.

Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Ἡμεῖς εἰς τὸν περίπατον. Ἐνθ' ἐπεπατούσαμεν, ἀκούσαμεν καὶ σὺν φωνῇς πτηνῶν. Ἀμέσως ἐστρέψαμεν ὅλοι τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἠκούσθη ἡ φωνή. Μὲ τὲς πολλὰς παρατηρήσεις, εἶδαμεν ἕνα γεράκι τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὸ ράμφος του ἕνα σπουργίτην ἐτοιμοθάνατον. Τότε ὅλοι θελήσαμεν νὰ σώσωμεν τὸν σπουργίτην καὶ ἀρχίσαμεν νὰ πετοβολοῦμεν τὸ γεράκι, τὸ ὁποῖον ἡμᾶς μᾶς εἶδε ἐπέταξε. Ὁμως μὴ ἀπὸ τῆς πέτρας κτύπησε τὸ γεράκι εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε. Ἀμέσως ἐπήγαμεν εἰς τὸ μέρος ποῦ ἔπεσε τὸ γεράκι καὶ εἶδαμεν μετὰ φρίκης τὸ μὲν γεράκι ἐτοιμοθάνατον τὸν δὲ σπουργίτην τελειωμένον.

Ἐτοί, ἐνθ' ἠθελήσαμεν νὰ σώσωμεν μιὰ ψυχὴ, ἐθανατώσαμεν δύο. Καὶ τότε ὅλοι ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ χωριὸν καταλυπημένοι, ἔχοντες πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μας τὴν δημώδη παροιμίαν ποῦ λέγει: «λεῖψε ἀπὸ τὸ ψυχικὸ νὰ μὴ εὐρὴ τὸ κρῖμα».

Ἐθνικὴ Πίστις

ΜΙΚΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

— Ὅταν λοιπὸν εἶσαι καὶ ποιητής; μὲ ῥώτιση ἕνας φίλος μου μιὰ μέρα.
— Μὰ βρε ἀδελφέ, ποῦ τῶρες πάλι αὐτὸ τὸ νέο καὶ μᾶς τὸ σερβίρῃς; εἶσαι βλέπω ἐφευρετικὸς νοῦς. Μὰ δὲ μοῦ λές ποῦ τῶμας:

— Τί; δὲν γράφεις ποιήματα;
— Ἐ, καὶ σὰ γράφω θὰ πῇ ὅτι εἰμαι ποιητής; τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμο πρέπει νὰ νύχτω, γιατί ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔγραψε εἰς τὴν ζωὴν του δύο στίχους!

— Μοῦ φαίνεται, φίλε μου, πῶς δὲν ξέρεις τί λές.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τί λέω, ἢ ἐσὺ δὲν ξέρεις τὰ πράγματα;

— Τί δηλαδὴ;

— Νά, δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ ποιητής.

— Δὲν μοῦ τὸ λές λοιπὸν, σὺ ποῦ τὸ ξέρεις, νὰ τὸ μάθω καὶ ἐγὼ;

— Νά εἰς τὸ πῶς, φίλτατε, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ πετᾷς ἄλλοτε λόγια εἰς τὸν ἀέρα. Λοιπὸν ἀκούγε: Ποιητής εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἄλλους νὰ νοιώσουν καὶ νὰ συλλογιέται, δὲν μεταχειρίζεται τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν ἁλ-λων θνητῶν, γιὰ τὸ ποῦ φαίνεται πατεινὴ, χαμηλότερη ἀπ' τὸ ψηλὸν τοῦ πενύμα.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀκούμε νὰ μᾶς μιλάῃ μὲ τὸ τραγοῦδι τ' ἀηδονίου, μὲ τὸ ψιθύρισμα τοῦ κύματος, μὲ τὸ βοῦσιμα τοῦ μελτεμιού, μὲ τὸ βογγεῖν τῆς καλαμῆς, μὲ χίλιες δύο ἄλλες γλῶσσες. Ὁ Ποιητής ἔχει λεπτήν ἀντίληψιν καὶ καὶ ποῦ τὸ κοινὸ μυαλὸ δὲν βλέπει οὐτ' ἀκούει τίποτα, ἀπὸ καὶ μὲσα ἐκεῖνος μᾶς βγάζει μακροῦς διαλόγους καὶ μᾶς δείχνει τὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπην τοῦ καθ' ἑαυτοῦ πράγματος. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε δύσκολο νὰ τῆς γλῶσσης δῶ, αὐτὰ συνδυασμένα μὲ τὴν δξύνοια καὶ τὴν τέχνην, γι' αὐτὸ

βλέπουμε τοὺς ποιητὰς νὰ μετροῦνται εἰς δάκτυλα. Ἐτοί εἶνε, φίλτατε, ὥστε μὴν τὸ πάρος ἀπάνω σου καὶ νομίζεσαι ποιητής, ἂν γράψῃς ποτὲ σου δύο στίχους.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τῆς Ζευητείας)

Τὸ σπιτί μας τὸ πατρικὸ καὶ πῶς νὰ τὸ [ἐσχάσω]!

Ἄχ! πόσοι ἐκεῖ γεννίθηκαν, πόσοι ἀπ' [τοὺς δικούς μας,

Πόσοι μεγάλωσαν ἐκεῖ καὶ πόσοι ἀνατρα- [φῆκαν!]

Ἐκεῖ ὁ παπποῦς καὶ ἡ μάνα μας, θεοὶ καὶ [θεοὶ καὶ ἀδελφία.

Τὸ κάθε τι καὶ ἄνθρωπος, τὸ κάθε τι ἐκεῖ μέσα [Μιὰν ἱστορίαν ζωντανὴν λέγει καὶ διηγᾶ- [ται...]

Νὰ ἡ γωνιά, τὸ ξάτο νά, καὶ ἡ φυτεμένη [αὐλή του

Καὶ νὰ ἡ λεῦκα ἡ τρίψηλη, τὸ σκιερὸ [πλατάνι,

Νὰ ἡ θύρες, νὰ ἡ σκάλες του καὶ νὰ τὰ [παραθύρια!

Τί γνωρίζεις παλαιὰ καὶ τί ψυχὴ γεμάτη [Τ' ἄνθρωποι τοῦτα πράγματα γιὰ κείνον ποῦ [τὰ ξέρει!

Πατρικὸ σπιτί, πῶς μπορῶ ποτὲ νὰ σε ἐσχάσω [Μέσα σου δὲν ἔπερασα τὰ πὰ καλὰ μου [χρόνια;

Τὰ χρόνια μου τὰ παιδικά, πῶς ἐνθυμού- [μαι ἀκόμα

Ἐκεῖνος τοὺς ἀθῶνους καιροὺς! Σὺν ἱε- [ρῆς προφητείας

Τὰ λόγια τοῦ καλοῦ παπποῦ καὶ τῆς ἀ- [πλῆς κυρούλας

Ἡ ἱστορία καὶ παλῆς, π' ἀκούγαμε λαχτάρα [Κ' ὅταν, χέρια σταυρώνοντας καὶ μὲ τὰ [μάτια κάτω

Μπροστά στο παλὸν εἰκόνημα μιὰ προσευχὴ [ψιττάκιζα

Μοῦ χάιδευε ὁ ἀγαθὸς παπποῦλης τὸ κεφάλι. [Νέα Ὑόρκη

Χαβάθας

Ο ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ

Τὸν συλλογίζομαι καὶ γελῶ. Φαντα-σθῆτε, ὅτι διὰ νὰ κτενισθῇ, χρειάζεται μιὰν ὀλόκληρη ὥρα εἰς τὸν καθρέφτη! Καὶ ἀλλοῖμονον ἂν εἶναι χωρὰ τὸ τὰ χα-λάση κανεῖς! Θὰ ἀφρίσῃ ἀπ' τὸν θυμὸν του, θὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του καὶ ἀποῦ σοῦ ῥίψῃ κατὰμουρα τὸν στερεό-τυπὸν τοῦ «ἐμάλωσα», θὰ σοῦ στρέψῃ τὴν ῥάχη καὶ θὰ φύγῃ ἀμέσως. Τὰ παπούτσια του πρέπει νὰ γυαλίζουν σὺν τὸν καθρέ-φτη! Ἀμὲ τὰ ρούχα του; καὶ τὸν πα-ραμυρὸν λεκὲν νὰ ἔχουν, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ φορέσῃ! Τῆς γραβάτας του δὲν τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀρμενίσῃ ἐλεύθερα στὸν ἀέρα, ἀλλὰ τὴν ἔχει προσεκτικὰ προ-σεκτικὰ πιασμένη μὲ μιὰν καρφίτσα.

Τέλος πάντων ἕνας τύπος ποῦ πεθαίνει γιὰ τὰ λούσα, πεθαίνει γιὰ νὰ φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ οἱ συμπαθηταὶ του τὸν ὀνο-μασαν ὅλοι κομψευόμενον.

Ἦες ἐπὶ γαῖαν εἰς τὸ θέατρον, ὅταν εἰς τὸν δρόμον τὸν συνήνευσε ξασκουφωτόν. — Καὶ γιὰ τὴν χωρὶς καπέλλο; τὸ ἐρωτῶ. — Θέλει καὶ ῥούχια; μὴ ἀπαντᾷ. Νά, γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὰ μαλλιά μου!

Ἐβαδίζαμεν λοιπὸν, ἐκεῖνος κομψευόμε-νος καὶ καμαρωτός, καὶ ἔγω προσεκτι-κός, μήπως ἔφαγα, ἀπὸ ἀπροσεξίαν μου, τοῦ χαλάσω ἢ τὰ ρούχα, ἢ τὰ πα-πούτσια, ἢ τὰ μαλλιά, διότι τότε θὰ ἔπαυαν αἱ σχέσεις μας ἀμέσως.

Ἐχαν ἄδικον οἱ συμπαθηταὶ του, νὰ τὸν ὀνομάζουν εἰρωνικῶς κομψευόμενον; Πανελλήνιος Πόθος

ΑΠΟ ΗΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ

Ἦτο δειλινὸν καὶ ἐπείσσερα ἀπὸ τὸν περίπατον. Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς σὺν νὰ ἐκαίετο καὶ τὰ ἀραιὰ νεφάρια ποῦ ἦσαν πλησίον σὺν νὰ ἐβγαῖναν μόλις τώρα ἀπὸ ἕνα χρυσὸ λουτρό. Τὸ φεγγάρι μετ' ὀλίγον γελασὶ καὶ ὀλοκάνινο ἤρρισε νὰ προβάλῃ καὶ ὁ βορρὸς πέρα πέρα χαρού-μενος, ἔπει-ξεν ἀδιάκοπα τὴν φλογέρα του.

Μαγεμένος ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς τῆς φύσεως, ἐπείσσερα ὅπως μὲ βῆμα ἄργον, ὅτε ἀπὸ μακρὰν ἔφαγα ἀκούω ἕνα παιδάκι νὰ τραγοῦδῃ τὸ «Ἀκούστε Μακεδόνες». Ἐσταμάτησα καὶ τὸ ἦκουσα, μὲ τὸ τραγοῦδι δὲ τοῦ παιδιοῦ ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρός μου ὀλοκάνινο ὅλοι οἱ πό-νοι καὶ ἡ λαχτάρα τῶν πτωχῶν Μακε-δόνων! Προχώρῳ καὶ διακρίνω τώρα παρὲς ἄλλον παιδιοῦ φωνὴν νὰ ψάλλῃ τὸ «τῆς Κρήτης τὰ ψηλά βουνά». Ἐστα-μάτησα πάλιν καὶ ἦλθαν ἀμέσως στὸν νοῦν μου ἡ γιγαντομαχίαι τοῦ λεοντο-κάδου τοῦτον λαοῦ καὶ ἡ φρικτὴς ἐναν-τίον του ἀνοιχτὴ τῆς ἀκαρότης Εὐρώπης! Φθάνω τέλος σ' τὸ σπιτί καὶ ἀκούω ἐδῶ τὸν πατέρα νὰ μουρμουρίζῃ σιγὰ τὸ «Πρὶν τὰ σκότη τῆς σκλαβίας σου» τῆς πτωχῆς μας Κύπρου τὸ εὐμορφὸν τρα-γοῦδι. Δὲν φραντάζεσθε τότε τὴν συγκί-νησιν μου καὶ σχεδὸν δακρυσμένος ἐφώ-ναξα: «Πότε τέλος ὅλοι μας σφιγξαγαγ-λιασμένοι θὰ ἐνωθούμε μὲ τὴν γλυκειὰ μας Μάνα καὶ τότε θὰ ἐκλινοῦμε νὰ ἴ-δωμεν τὴν Ἑλλάδα μας μεγαλήν καὶ ἐν-δοξον ὅπως τὴν ἐφαντάσθη, ὅπως τὴν ἐπόθησεν ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Πήγα;». Καὶ μιὰ φωνὴ τότε μέσα μου ἀπήντησεν: «Αὐτὸ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ μόνους ἡμᾶς ἐξαο-τᾶται».

Κύπρος

Ἑλλάς τοῦ Πήγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος: — Πρώτη μου φορὰ βλέπω δά-σκαλον δειλόν.

Ὁ Τάκης: — Γιατί;

Ὁ Νίκος: — Μὰ δὲν βλέπεις, καί μένε, πῶς φοδᾶται νὰ μὴν ἀντιγράφωμεν;

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνιστάδος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Θέμα: Ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἐφίλον: «Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῷον»;

Εἰς τὴν σελίδα 330 τοῦ σημερινοῦ φυλλα-δίου, δημοσιεύεται ἀρθροῖδιον τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἐφίλον, ὁ ὁποῖος τελειώνει ἐρωτῶν τοὺς ἀναγνώστας: Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῷον; Πρόκειται λοιπὸν νὰ γράψῃς μιὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Ἐφίλον καὶ νὰ τοῦ λύσῃς, κατὰ τὴν γνώμην σου, τὴν ἀπορίαν του.

Ἡ ἐπιστολὴ σου θὰ περνεῖται πρὸς τὸν κ. Ἐφίλον, ἀλλὰ θὰ τὴν στείλῃς πρὸς ἐμέ, ὡς ἀπάντησιν τοῦ Μικροῦ τοῦτου Διαγωνισμοῦ Ἐπιστολογραφίας. Πρέπει νὰ εἶνε εἰς χωρί-στον χαρτὴ καθαρογραμμένη, νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ πενήντα γραμμὰς καὶ νὰ φέρῃ τὸνομα τοῦ ἀποστολέως καὶ τὸ ψευδὸν-υμὸν του (ἂν ἔγγ.). Πρέπει δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου τοῦ βραδύτερου.

Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνι-σμὸν οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912. Ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εἰς γραμ-ματῶσμον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ταδε-λῶν του καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20 οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

Ἡ καλλιτέρα ἐπιστολὴ θὰ δημοσιευθῇ. Βραβεῖα δὲ θὰ πωληθῶν τὰ ὁρισμένα δι' ὅ-λους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς. (Ἰδε Ὁ-δηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Σ', § 3, α', β', γ'.)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 15ην Αυγούστου 1912.

ΕΝΕΚΑ τῆς μεγάλης ἐορτῆς τοῦ μέσου τῆς ἐβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἰργάζεται το τυπογραφεῖον, λαμβάνετε τὸ φυλλάδιον αὐτὸ μιὰν ἡμέραν ἀργότερα τοῦ συνηθούς. Ἐ, καμ-μὴ φορὰ συμβαίνει καὶ αὐτό...

Ὅσον διὰ τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν, ὁ γῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀπὸ λίγα λόγια εἰς τὸν καθένα καὶ ἐς ἄλλοτε. Εἶνε, βλέπετε, αἱ Μικραὶ Ἀγγελίαι: ποῦ ἐπληθύναν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.

Ὁνειρον τῆς Πραγματικότητος, εἰς κάθε τε-τραδίον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐπωκλείσῃς γραμματῶσμον 10 λεπτῶν καὶ ὅχι τεσσάρων. Μὴ τὸ ξεχνᾶτε αὐτό, διὰ νὰ μὴ λέμε τὰ ἴδια καὶ ἄλλοτε.

Ἀρῶσε τῆς Πρωίας, ποῦ ἂν ξεύρῃς ἐκατὸ πράγματα, τὰ ἐνεργῆτα τὰ χρεωστῆς, καθὼς λέγεις, εἰς ἐμέ, μάθε καὶ τοῦτο. Ἡ δεσποινὴς ποῦ «διαμένει εἰς τὸ γραφεῖόν μου», εἶνε χρόνια γραμματεὺς μου καὶ ἔχει τὴν ἐγερούθειαν ὅλων ὅσοι ἐργάζονται κοντὰ μου. Ὅστε μὴ φοδᾶ-σαι... διὰ τὸ ψευδώνυμον σου.

Ὁ σύμβουλός σου σ' ἐγέλασε, Τέλλε Ἄγρα! Μήτὸν πιστεύῃς ἄλλῃ φορὰ; ἀλλοιούτικα ὀνο-μάζεται καὶ ἐγώ σοι. Ἀν ξαναδιαβάσῃς μὲ ἀπάθειαν σὲ λίγον καιρὸ τὸ διήγημα τοῦ Ὁραι-οπαθοῦς, θὰ εἰδῇς ὅτι εἶνε πράγματι ὠρατον.

Κ' ἕνα παρόραμα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλ-λόγου «Ἀγών» εἶνε rue Aga-Hamam 27, καὶ ὅχι 22, ὡς ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 215 Ἀγγελίαν τοῦ 3βου φύλλου.

Ἀμὰ αἰσθανθῶς ἔστη καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ, —μοῦ γράφει ἡ Ἡβη, —καταφεύγω στὸς τοίχους σου καὶ ἐκεῖ, μὲ τὰ τόσα ἐνδο-ξέροντα ποῦ ἔχεις, λησμονῶ καὶ ἔστη καὶ ὅλα.

Πολὺ εὐμορφὸ τὸ γράμμα σου, Ξανθὴ Μου-σμέ. Πραγματικῶς μὲ ἀποζημιώνει διὰ τὴν

σιωπὴν τῶσων μηνῶν. Ἀλλά... νὰ μὴ ἔχομε τὰ ἴδια!

Υἱὴν Στοιγῆ, φαίνεται ὅτι καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν νικοῦν τ' ἀγρία. Βαρέθηκα πλέον νὰ δημοσιεύω Στατιστικά, καὶ ὅσον διὰ τὴν ἰδι-κὴν σου, εἶδες ὅτι σ' ἐπρόλαβεν ἄλλος.

Γράφε μοι λοιπὸν τώρα ποῦ ἔχεις διακοπὰς, Ποιμενίς τοῦ Αἵμου. Τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ.

Πρὸς τὸ παρόν, Μέλλον Νάναρχε, τὸ ψευ-δώνυμον ποῦ ζῆται, τὸ ἔχει ἄλλος. Κατὰ τὸν Κανονισμόν, εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς διὰ τὸ 1913, ἂν δὲν τὸ ἀνανέωσῃς πρὸ τοῦ Ἰανουα-ρίου ὁ τωρινὸς κάτοχός του.

Β. Δομ. καὶ Ι. Μπέλ., διὰ τὰς λύσεις εἰμ-πορεῖται νὰ προκαταβάλῃ ἐν οἰονόηποτε πο-σόν. Ἀλλὰ ὅσκις θὰ στέλλετε λύσεις, πρέπει νὰ σημειώνετε ἐν ὑστερογράφῳ τὴν ἐρώσιν: «Τὸ 10λεπτον λάβετε ἐκ τοῦ Ἀγροῦ μου.»

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μελαχρονίη Ἑλληνο-πούλα, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, Κρητι-κοπούλα, Σουσουράδα, Ζεφυρίτις, Ὀνειρώδες Βάις, Χαλασμός Κόσμου, Κῆμα, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα καὶ Πλοῦτος Νέμος. Τὶ κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ δρόμος τῆς δόξας» —τῆς Κρητικοπούλας— «Φεῖδι—γατάκι» καὶ «Εὐσπλαγνία» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.— «Οἱ τρεῖς ἐκδικηταὶ» τῆς Ἑθνικῆς Πίστεως.— «Σκύτος καὶ Φῶς» τῆς Μπαρουτοκαπι-ομένης Γαλανόλευκνης.— «Κατὰφας» τῆς Ρε-ξεντίας.— «Εὐρημα» τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέ-ρωφ.— «Θαλασσογραφία Β'» τοῦ Λωδωναίου.— Διάφορα τοῦ Τέλλου Ἄγρα.— Ποιήματα τοῦ Κῆματος.— Ἐντυπώσεις τῆς Υἱῆς Στοι-γῆς.— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὀνειρον» (ἀκατάλ-ληλον).— «Ὁ δρόμος τῆς Ζωῆς» (μακρὺς, ἀ-τελείωτος! πῶς νὰ δημοσιευθῇ!) — «Παλῆοι καιροὶ καὶ παλῆοι φίλοι» (καὶ τὸ μισὸ νὰ ἦ-ταν, πάλι θὰ ἦταν ἐκτενέστερον). — «Ἀναμνη-στικὸν» (πασίγνωστον). — «Ἐντυπώσεις» (δὲν ἔχει ὕψος διόλου).— «Δύσις Σελήνης» (κοινόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διακριτικῶς φη. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνι-κούν εἰς ἀγόνι, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσόφαιλλον Λέρας κ. (Κ.Σ.) Δοξασμένο Εἰκοσιεῖνα, α. (Ἐνωτικὸς) Ἐγγενὴς Φιλοδοξία, α. (Ἐνωτικὸς) Ψαροπού-λα τῆς Λέσβου, κ. (Χ.Π.) Ἄγρα τοῦ Ἀπόλ-λωνος, α. (Κ.Α.) Ἐγγὴ τῆς Μάνας, α. (Ἐ-νωτικὸς) Ἑλληνὴς Μητέρα, κ. (Ἐνωτικὴ) Βύρων, α. (Χ. Α.).

Ἀνανυσσεις ψευδωνύμων: Μάργις τῆς Ἐλευθερίας, α. (Ἐνωτικὸς).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Βιθυνίην Ἑλληνοπούλα (σοῦ στέλλω τὰ βιβλία τοῦ κ. Ε. καὶ τὸ λυσόχαρτον) τὸ «Ἐξάτρον» δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη! Μάρινα τῆς Ἐλευθερίας (ὁραῖα ἡ περιγραφή τῆς πανηγύρεως εἰς τὰλλα ὁ κ. Π. σοῦ ἀπὴντησεν ἰδιαιτέρως.) Ὁραῖν (μπράβο, ἔκαμε καλὰ!) Λωδωναίου (ἐλπίζω ὅτι καὶ μόνον σὰς θὰ ἐργασθῇτε καλὰ!) Γαλακίαν (ποῦ δὲν φαντάζεσθε τὴν ἐκτακτὰ μεσημέρια περνᾶν μὲ τὰ φύλλα μου εἰς χεῖρα, στὴν ὁ-ραῖα τῆς ταράσας, στὴν ἐξοχὴ!) Σημαίαν τὸν Ἀβέρωφ (ναί, ὑπάρχει ἐλπίς νὰ συνα-θροισθῇ ἀρετὸν ποσόν.) Κλώνον Μυροῖνης (ἔστειλα βάλῃς λοιπὸν τὰ δονατὰ σου.) Μπα-ρουτοκαπιομένην Γαλανόλευκνην (χαριτωμένη ἡ ἐπιστολὴ σου! ἐλῆφθον ἐν ταῖς καὶ μὴν

ἀνησυχίαις) Πυγμαλῶνα (τόμον ἔστειλα τὸ ψευδ. ποῦ ζῆται, τὸ ἔχει ἄλλος.) Κ.Π.Μπεν. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Παναχὸν Παρόντα (ἔ-στειλα.) Ραυωδὸν τῆς Κύμης (ἐνεκρίθη.) Ι. Ξανθ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τραλλιανὸν (Ἀ-σκήσεις δημοσιεύονται ὅλων μὲ τὴν σειρὰν νὰί, εἰς ἐνικὸν νὰ μοῦ γράψῃς εἶνε πρὸ ἐγκρίτων.) Ἀθαν: Ἀθαν. (ἔγχε, ὠραῖα τὰ λές: τὰ φυλ-λάδια θὰ τάγοράζω 10 λεπτά τὸ ἕνα.) Ἀ-φροδίτην τῶν Μελίκων (ἔγχε καλῶς, εὐχαριστῶ πολὺ.) Ἀττικὸν Ὀδρανὸν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ζιζάνιον Συριανὸν Παρθενωγέιου (βεβαίως, ἔχεις καιρὸν ἀκόμη νὰ ἐγγράψῃς εἰς τὸ «Θέα-τρον.») Ἑλλάδα τοῦ Πήγα (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεπαθῶμα.) Σοφίαν Μιχ-ηλίαν. (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην σου.) Πόθον τῆς Κρήτης καὶ Παπαγάλον τοῦ Τσάκου (ἔ-στειλα.) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἔλαβα, εὐχαρι-στῶ) Ρεῦμα τοῦ Βοσπό

